

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **P. P.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. KUKHK-755/DS/2019/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 4. 2019, č. j. MUDK-ODP/30598-201 9/jal 24332-201 5/ c rn, kterým byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena pokuta za správní delikt ve výši 2 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Celkem se měl žalobce dopustit tří správních deliktů, spočívajících v tom, že jako provozovatel osobního motorového, registrační značky v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozu na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy
  - dne 31. 5. 2015, v 00:10 hodin, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici č. I/37, směr Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, byla při řízení uvedeného vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci stanovená zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, ověřovací list č. 8012-OL-70076-15, naměřena rychlost jízdy 78 km/h; po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 75 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona;
  - dne 21. 8. 2015, v 19:31 hod., na pozemní komunikaci v obci Dvůr Králové n. L., Lipnice, silnice II/300, směr centrum, okr. Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, byla při řízení uvedeného vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci stanovená zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0010, používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ověřovací list č. 8012-OL70142-15, naměřena rychlost jízdy 74 km/h; po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 71 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu;
  - dne 23. 8. 2015, v 14:03 hod., na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, byla při řízení uvedeného vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci stanovená zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ověřovací list č. 8012-OL70143-15, naměřena rychlost jízdy 66 km/h. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 63 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou.
4. V první žalobní námitce žalobce poukazoval na prekluzi přestupku ze dne 31. 5. 2015. S odkazem na § 125e odst. 3 silničního zákona odpovědnost za přestupek zanikla nejpozději uplynutím 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Rozhodnutí žalovaného však

nabylo právní moci 19. 6. 2019, tedy poté, co za přestupek ze dne 31. 5. 2015 zanikla odpovědnost.

5. Dále žalobce zastával názor, že pořízené důkazní prostředky jsou nezákonné a nemohly tak být užity k dokazování, neboť byly pořízeny v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o policii, když o zřízení těchto stálých automatických systémů nebyla informována veřejnost. Pokud žalovaný zveřejnil informaci Novin královédvorské radnice a Krkonošského deníku, žalobce se k těmto zdrojům nemohl dostat, neboť jde o lokální média. Nad to tato skutečnost nebyla ani doložena ve správním spise.
6. Pokud jde o přestupky ze dne 21. 8. 2015 a 23. 8. 2015, žalobce byl vyzván k úhradě určených částek v nezákonné výši. V případě jednání ze dne 21. 8. 2015, vykazujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, vyzval správní orgán žalobce k úhradě určené částky ve výši 2.000 Kč. V případě jednání ze dne 23. 8. 2015, vykazujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, vyzval správní orgán žalobce k úhradě určené částky ve výši 1.000 Kč. Žalobce si klade otázku, jaké zásadní okolnosti k věci přistoupily, aby správní orgán stanovil určené částky na samé horní hranici zákonného maxima, ač i samo Ministerstvo dopravy ve svém metodickém stanovisku (č. j. 25/2017-160-OST, přílohou žaloby) doporučuje, aby určené částky byly ukládány ve výši jedné čtvrtiny až jedné poloviny zákonného rozmezí.
7. Žalobce dále shledal vadu rozhodnutí v absenci odkazu na zákonná ustanovení, dle kterých správní orgán rozhodoval o sankci. Správní orgán rozhodoval o sankci dle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že tento měl odkázat též na právní ustanovení, dle kterého uložil souhrnný trest.
8. Výrok o sankci považuje žalobce za nepřezkoumatelný, neboť z něj nelze vyčíst, v jakém konkrétním sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval, dle jakého právního ustanovení ukládal souhrnný trest, ani zda správní orgán měl v úmyslu ukládat trest zákazu činnosti, a tento opomenul uvést. Správní orgán odkázal na § 125f odst. 5 písm. f) silničního zákona (ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, neboť v této časové verzi zákona se správní orgán pohyboval), nicméně, takové právní ustanovení vůbec neexistovalo.
9. Žalobce dále zastává názor, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Přestože pro odpovědnost za správní delikt není zavinění vyžadováno, ve výroku je správní orgán povinen formu zavinění vymezit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k námitce prekluze poukázal, že dle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, po dobu řízení před soudem neběží. Lhůta měla uplynout dne 31. 5. 2019, přičemž k této lhůtě je nutné připočítat lhůtu ode dne, kdy bylo zahájeno u soudu řízení vztahující se k tomuto přestupku (23. 1. 2017), do dne, kdy bylo ukončeno (9. 8. 2018). Prekluzivní objektivní čtyřletá lhůta (1456 dní) podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tedy běžela od 31. 5. 2015 do 22. 1. 2017 (601 dní); od 10. 8. 2018 do 17. 6. 2019 (311 dní). Po vydání napadeného rozhodnutí běh prekluzivní lhůty pokračoval od 18. 6. 2019 do 15. 8. 2019 (58 dní), kdy byla podána žaloba. Do dne podání posuzované žaloby tedy od spáchání správního deliktu uplynulo 970 dní. Žalobci

proto nelze přisvědčit, že prekluzivní čtyřletá lhůta dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu uplynula.

11. Dále se žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí, konkrétně na bod IV. g) – „Zákonnost měření“, Všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, tedy nájemní smlouva, předávací protokoly, certifikáty o schválení typu měřidla, ověřovací listy, veřejnoprávní smlouvy, rozhodnutí Krajského úřadu, návrh Policie ČR, jsou od spuštění měření umístěny a volně přístupné na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem na adrese <http://www.mudk.cz/>, v sekci „Úsekové měření rychlosti – dokumenty“ (<http://www.gemos.cz/gemos.cz/dvurkralove/?redirect=1>).
12. Pokud jde o výzvy k úhradě jednotlivých částek, žalovaný odkázal na zákonná ustanovení, dle nichž postupoval. V případě jednání ze dne 21. 8. 2015 bylo sankční rozmezí blokové pokuty do 2 500 Kč, uložena byla částka 2 000 Kč. V případě jednání ze dne 23. 8. 2015 bylo sankční rozmezí blokové pokuty do 1 000 Kč, uložena byla částka 1 000 Kč. Je na správním uvážení správního orgánu, jakou výši částky dle § 125c odst. 7 zákona o silničním provozu stanoví. Metodika Ministerstva dopravy není sama o sobě nijak právně závazná, ve vztahu k zákonu o silničním provozu není ani speciální normou.
13. Žalovaný nepřisvědčil názoru žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo možné tento druh trestu v předmětné výši uložit. Odkázal na str. 32 svého rozhodnutí. Městský úřad Dvůr Králové nad Labem řádně s odkazem na zákon o silničním provozu aplikoval ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, dle kterého se za přestupek uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Žalobci tak byla uložena pokuta na samé spodní hranici sankčního rozpětí. Z výroku rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem je tak zcela zřetelné, podle kterých ustanovení správní orgán výši pokuty stanovoval. Žalovaný při posouzení současně i předcházející právní úpravy dále dospěl k závěru, že v souladu s § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném a účinném znění, je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala totožná.
14. Dále žalovaný odkázal na bod IV. c) – „Smysl právní úpravy“ na straně 9 napadeného rozhodnutí, pokud jde o absenci zavinění ve výroku rozhodnutí. Není důvod uvádět do výrokové části rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, kterým je obviněný uznán vinným, kromě zákonných náležitostí podle správního řádu, formu zavinění u obviněného. S ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce, je pak zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, o tom, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění.
15. Žalovaný navrhl z výše uvedených důvodů jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.

17. Již na tomto místě krajský soud uvádí, že se všemi výše uvedenými přestupky již zabýval, a to konkrétně v řízení sp. zn. 30 A 19/2017 (pokud jde o skutek ze dne 31. 5. 2015), a v řízení sp. zn. 30 A 90/2017 (skutky ze dne 21. 8. 2015 a 23. 8. 2015). V obou řízeních došlo ke zrušení rozhodnutí správních orgánů pro nevedení společného řízení ve věci všech tří přestupkových jednání žalobce.
18. Pokud jde o rekapitulaci obsahu správního spisu, odkazuje krajský soud na právě citované rozsudky a pouze stručně shrne správní spis v obsahu založeném po zrušujících rozsudcích zdejšího soudu. Vázán právním názorem krajského soudu spojil správní orgán různá řízení o přestupcích provozovatele vozidla ke společnému projednání usnesením ze dne 24. 9. 2018, společné řízení bylo vedeno pod sp. zn. ODP/24332-2015. Dne 7. 3. 2019 správní orgán vyrozuměl zástupce žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání. Žalobce ani jeho zástupce se k provádění důkazů dne 25. 3. 2019 nedostavili. Dne 2. 4. 2019 byla žalobci zaslána výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Následně dne 2. 4. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, proti kterému podal žalobce (prostřednictvím svého zástupce Odvoz vozu s.r.o.) blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu doplněno. Dne 17. 6. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
19. Posouzením případné prekluze se žalovaný velmi podrobně zabýval na stranách 6, 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Též soud dává výkladu žalovaného za pravdu a upozorňuje žalobce, že při úvahách o promlčení prvního přestupku opomněl dobu řízení před soudem, po kterou lhůty k projednání přestupků dle § 41 soudního řádu správního neběží. Prekluzivní objektivní čtyřletá lhůta (1456 dní) podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tedy běžela od 31. 5. 2015 do 22. 1. 2017 (601 dní); od 10. 8. 2018 do 17. 6. 2019 (311 dní). Čtyřletá prekluzivní lhůta naopak neběžela od 23. 1. 2017 (podání žaloby sp. zn. 30 A 19/2017), do dne 9. 8. 2018 (právní moc soudního rozhodnutí). Jelikož není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47), odkazuje se soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přestupek spáchaný dne 31. 5. 2015 promlčen tedy nebyl.
20. Pokud jde o další dvě námitky žalobce, krajský soud upozorňuje, že s ohledem na dříve podané dvě žaloby týkající se týchž skutků, vypořádá tyto námitky nesměřující proti novému rozhodnutí velmi stručně. Nesouhlas žalobce s naplněním povinnosti zveřejnit informaci o měření či námitka co do nezákonné výzvy pro úhradu pokut, představují skutečnosti, které mohl žalobce uvádět nejen v odvolání (které i v tomto řízení podal pouze blanketní), ale zejména již v prvních žalobách. Tím spíš, pokud byl žalobce jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem zastoupen osobami, které se v daných řízeních pravidelně pohybují. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v bodě 15. rozsudku ze dne 15. prosince 2017 č. j. 4 As 199/2017 – 30.
21. Pokud jde o uveřejnění informace o prováděném měření, zákon nestanovuje přesnou formu. Správní orgány se uveřejněním obsáhle zabývaly; soud se s jejich závěry ztotožňuje, a proto odkazuje zejména na str. 25 napadeného rozhodnutí. Krajský soud považuje zákonnou podmínku povinnosti vhodným způsobem uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, za splněnou. Lze dodat, že v průběhu správního řízení žalobce vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevznikly (a to ani v odvolání).

22. K výzvám k uhrazení částek podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu soud uvádí, že tyto výzvy nejsou rozhodnutím (jak je uvedeno i v poučení výzvy) a ani odvolání proti výzvě nejsou přípustná. V případě neuhrazení částky, k níž je příjemce výzvy povinován, pokračuje správní orgán v šetření přestupku. Žalobce sice namítá, že šlo o nezákonné částky, vzápětí však sám připouští, že tyto byly v zákonném rozmezí; brojí tedy pouze proti konkrétní výši. Ze všeho uvedeného je tak patrné, že tato námitka žalobce nemůže obstát, neboť jednak byly sankce uloženy v zákonném rozmezí a jednak výzvy pozbyly významu následně probíhajícím správním řízením.
23. Krajský soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí po formální stránce, neboť žalobce napadal jednak absenci odkazu na zákonná ustanovení o sankci (resp. o souhrnném trestu), dále absenci sankčního rozmezí a nesprávný odkaz na § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona, konečně též absenci konstatování formy zavinění ve výroku.
24. K tomu soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, v němž konstatoval, že: *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
25. V napadeném rozhodnutí na str. 20 žalovaný vyložil, že se provozovatel dopustil více správních deliktů, o nichž správní orgán vede společné řízení. Dále odkázal na ust. § 125g odst. 3 silničního zákona, dle kterého platilo, že se ve společném řízení více správních deliktů uloží pouze jedna pokuta. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyplývá, proč správní orgány uložily za dané skutky pouze jedinou sankci a nebylo tak třeba uvádět obecné ustanovení o souhrnném trestu, jak namítá žalobce.
26. V té části výroku napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, odkázal na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Z tohoto ustanovení vyplývalo rozmezí sankce od 2 500 do 5 000 Kč. Není pravdou, že by ve výroku byl odkaz na neexistující § 125f odst. 5 písm. f) silničního zákona, jak tvrdí žalobce v žalobě. Podrobně je postup ukládání sankce odůvodněn též na str. 32 napadeného rozhodnutí. Ani tato námitka žalobce proto nemohla obstát, neboť jak z výroku, tak z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, v jakém sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval a dle jakého ustanovení sankci ukládal.
27. Žalobce tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal (resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá), proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu/přestupku, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání uložit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty v dané výši.
28. Přisvědčit nelze ani poslední námitce žalobce, který shledával nezákonnost výroku pro absenci uvedení formy zavinění, jakožto jedné z jeho obligatorních náležitostí

rozhodnutí. Jak sám žalobce správně poznamenal, pro odpovědnost za správní delikt není zavinění vyžadováno. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na znění příslušného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, který uvedl, že „*Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.*“

29. Pokud jde o nesouhlas žalobce s advokátem se zveřejněním jeho osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, jde o rutinně uplatňovaný nesouhlas a Nejvyšší správní soud na něj již opakovaně reagoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38 a ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019 - 36). Proto krajský soud na tuto argumentaci plně odkazuje, neboť je advokátovi známa.

V. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 11. února 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.